

Τὴν λιάνεψε, τὴν ἔβουσε κ' αὐτὴν ὁ Ἰσκιος.

—Καλὴ μέρα σας.

Ἡ κόρη σηκώνεται καὶ δίνει τὴν καρδέλα της.

—Καλημέρα.

Ἡ μάνα :

—Καλῶς ὄρισες.

Ἡ γειτόνισσα :

—Ἐχεις κανένα λευόνι ;

Ἡ μάνα :

—Βέβαια. Φρέσκο κ' ἄσας ἀπ' τὸ περιδόλι μας.

Ἡ γειτόνισσα τὸ παίρνει καὶ τὸ μυρίζει.

—Ἀχ ! ἀνασταίνει. Πόσα καλά ἔχει ἡ γῆς ! Μόνο ποὺ δὲν τὰ χαίρωσαστε... Τί κάνει ὁ πατέρας ;

Ἡ μάνα :

—Τὸ ἴδιο. Γεράματα βλέπεις. Ἐκεῖ ποὺ γίνεται καλύτερα, χειροτερεῖται πάλι. Γεράματα. Ἐ, καλά... γιὰ τὴν ἡλικία του, δὲν μπορῶ νὰ πῶ. Μόνο, τοῦτες τίς τελευταῖες μέρες, σάν νάπαθε κάτι τὸ μωαλό του. Πράματα περασμένα τῶχει γιὰ τορινά. Καὶ τορινά, γιὰ περασμένα. Βλέπει τὸν ἀδερφό μου, μιλάει μαζί του κ' αὐτὸς ἔχει χροῖνα πού πέθανε. Πάλι καλά... γιὰ τὴν ἡλικία του...

Ἡ κόρη :

—Δὲν εἶνε καὶ τόσο γέρος...

Ἐξήντα χρονῶν εἶνε.

Ἡ γειτόνισσα :

—Φτώχεια, βλέπεις, παιδί μου.

Ἡ φτώχεια τρώει τὰ κορμιά.

Ἡ κόρη ζοηρά :

—Ἀλήθεια !..

Ἡ μάνα στὴ γειτόνισσα :

—Μπῆ ! Μὴ τὸ ξανατῆς αὐτό. Ποιά φτώχεια. Σάμπως ἀρρωσταίνουν καὶ πεθαίνουν μόνο οἱ φτωχοί ; Ὅλοι πεθαίνουν. Ὅλοι στὸ χῶμα πάνε, γῶμα γίνονται. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀξίζει τούτη ἡ ζωὴ. Ὅπως ποὺ ὄς μπορεῖ νὰ πῆ ; Ἐχει τὸ καλά της. Τόσα πράματα ἔπλασε ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς. Ἡλιον, φεγγάρι, ἄστρα. Γι' αὐτοῖς, καρπερή. Χίλιον λογιῶν ζωντανά, πού μᾶς τρέφουν καὶ μᾶς δουλεύουνε. Τὶ ἄλλο νὰ μᾶς δώση στὴν πρόσκαιρη ζωὴ ; Δόξα νά-χης, Κύριε !.. Λίγο πρὶν ἔρθεις, αὐτὰ ἔλεγα στὴν κόρη μου.

Ἡ γειτόνισσα :

—Ἐσὺ θ' ἀγιάσης !

—Μὴν κολάζεσαι. Αὐτὸ πού ἀγιάζουν, δὲν εἶνε σάν ἐμένα. Δὲν ἔρχονται στὸν κόσμο, δὲν γεννοῦν παιδιά. Αὐτοὺ πού ἀγιάζουν ζοῦν στὴν ἔρημο. Μὲ τὸ Θεό. Καταλοῦν τὸ σῶμα στὶς προσευχῆς, στὰ γονατιστά. Τρῶνε ψομί βρεμένο στὸ νερὸ καὶ στὸ δάκρυ τους. Μὴν κολάζεσαι.

Ἡ κόρη :

—Πῶς μποροῦν !

Ἡ μάνα :

—Μὴ τὸ λές αὐτό. Τοῦς δίνει δίνουμι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γειτόνισσα :

—Ἐχει δῖοχο τὸ κορίτσι. Πῶς μποροῦν !

Ἡ μάνα :

—Αὐτοῖ, γειτόνισσα, δὲν εἶνε σάν καὶ μᾶς.

—Ὅμως εἶνε ἄνθρωποι. Πῶς μποροῦν ν' ἀρνοιοῦνται τούτη τὴ ζωὴ ; Νὰ μὴ θέλουν τίποτε ἀπ' τὰ καλά της ;

Ἡ κόρη :

—Ἀλήθεια !..

Ἡ μάνα :

—Τί νὰ θέλουν, ἀπὸ ἔξερουν πῶς ὅλα εἶνε προσωρινά ;

Ἡ γειτόνισσα :

—Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου. Μῆτε καλὸ σπῆτι καὶ καλὸ φαί. Μῆτε διασκέδασι. Μῆτε ἀγάπη...

Ἡ κόρη :

—Ἀχ, μῆτε ἀγάπη !..

Ἡ μάνα στὴν κόρη :

— Τί κάθεσαι μὲ μᾶς ; Πήγαινε νὰ κάνεις τὴ δουλειά σου. Τὸ ἀπομνημόνεο θὰ πάμε στὸ παιπού.

Ἡ κόρη :

—Καλά.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΕΤΡΟΣ...ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Γιὰ τὸν Πέτρο τὸ Μεγάλο τῆς Ρωσίας, διηγοῦνται τὸ ἐξῆς χαιρομένο ἀνέκδοτο :

Ὁ Τσάρος αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει πολλές τέχνες, εἶχε μεταστῆ τῶν ἄλλων τὴ μαγία νὰ ἔξασκῆ ἔρασιτεχνικῶς διάφορα ἐπιγέματα. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὁδοντοῖατροῦ.

Δὲν δεχόταν βέβαια ἔξωτερικὴ πελατεία, ἀλλὰ εἶχε τὴν ἀξίωση οἱ ἄνθρωποι τῆς ἰπηρεσίας, δταν ὑπέφεραν ἀπ' τὰ δόντια τους, νὰ πηγαίνουν σ' αὐτὸν καὶ ὄχι σὲ ἄλλους ὁδοντοῖατροῦς.

Μιά μέρα λοιπὸν παρατήρησε ὅτι ἕνας θαλαμηπόλος του ἦταν πολὺ μελαγχολικῶς καὶ τὸν ἐρώτησε τί τοῦ συνέβαινε.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἡ γυναῖκα μου ὑποφέρει τρομερὰ ἀπὸ πονόδοντο. Κοντεύει νὰ τρελλαθῆ κ' αὐτὴ καὶ νὰ τρελλαθῆ καὶ ἐμένα, ἀλλὰ δὲν θέλει μὲ κανέναν τρόπο νὰ βγάλῃ τὸ καταρραμένο δόντι, πού τὴν κάνει νὰ ὑποφέρει !

—Ἀ ! φέρε τὴν σὲ μένα κ' ἂν δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὴν θεραπεύσω στὴ στιγμὴ !

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ σύζυγος τοῦ θαλαμηπόλου βρισκόταν μπροστὰ στὸν Τσάρο, ἀλλὰ παραδόξως ἐπέμεινε πὺ οὐδέποτε στὴ ζωὴ τῆς ἡπέφερε ἀπὸ πονόδοντο, οὔτε καὶ τὴν ὑποφέρει.

— Μὴν τὴν πιστεύετε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ σύζυγος.

Ἐποφῆρε φοιχτά, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιλογεῖ, γιὰ τὸσοῖζει μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ τῆς ἔξωρῆξοῦσαν ἕνα δόντι... Τί εἶνε ἕνα δόντι ; ...

—Κράτησέ της τὸ κεφάλι ψηλά, διάταξε ὁ Τσάρος τὸ θαλαμηπόλο. Ὑστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα θὰ τῆς περάσῃ κάθε πόνος.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντισταθῆ. Ὁ Τσάρος πῆρε τὴν ὁδοντάγρα του καὶ ἀπὸ τὴν ἐφῆμοσε στὸ δόντι, πού ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ὑπέδειξε, τοῖσῆξε καὶ τὸ ἔβγαλε μὲ τόση εὐκολία καὶ ἐπιδεξιότητα, ὅστε ἡ φτωχὴ γυναῖκα ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀνακατορικό ὁδοντοῖατροῦ, κλαίοντας καὶ ὀλοῦζοντας !..

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Τσάρου ἔμεινε ἰπῆροξε τρομερὰ, δταν, ὕστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες, ἔμαθε ὅτι εἶχε βγάλει ἕνα δόντι ὑγιέστατο, καὶ ὅτι ὁ θαλαμηπόλος τὸν τὸν ἐξηπάτησε γιὰ τὴν ἀμωρήση μὲ τὸν πρωτότυπο καὶ ἄγριον αὐτὸν τρόπο τὴ γυναῖκα του, μὲ τὴν ὁπία διαρκῶς μάλωνε.

Ἄλλὰ ἐγέλασε καὶ μὲ τὴν καρδιά του ὁ Μέγας Πέτρος, δταν κατόπιν ἔμαθε ὅτι ὁ πιστὸς θαλαμηπόλος του μετὰ τὴν ἐγγείρησι, ἀπειλοῦσε διαρκῶς τὴ δύστηρη γυναῖκα του, λέγοντάς της :

—Πρόσεξε στὸ ἐξῆς ν' ἀλλάξης μωαλό ! Γιὰτί, ἂν ἐξακολουθήσης τίς ἰδιοτροπίες σου, θὰ βάλω τὸν Τσάρο νὰ σοῦ βγάλῃ ὅλα τὰ δόντια !

Ἐτσι, σιγά-σιγά, τὴ συμμόρφωσε...

Φεύγει ἀργὰ ἀπ' τὴν κουζίνα κ' ἔρχεται στὴν κάμαρα ὅπου στεγνοῖνε, μὲ τὰ παράθυρα ἀνοχτὰ στὸν ἥλιο. Ἐκεῖ στέκεται καὶ κωττάζει κατὰ τὴν κουζίνα, προσπαθώντας ν' ἀκούσῃ. Ὑστερα ξεκλειδώνει τὸ σφικταράκι τῆς μηχανῆς της, ἀνασηκώνει κουβαριστρες, τρεπόματα κ' ἄλλα μικροπράματα, κἀτι κωττάει, καὶ τὸ ξανακλειδώνει γρήγορα. Τώρα ἔρχεται πάλι στὴ μέση τῆς κάμαρας καὶ προσπαθεῖ ν' ἀκούσῃ.

Ἡ γειτόνισσα :

—Ἀς πάω κ' ἐγώ. Εὐχαριστῶ. Περαστικά τοῦ παιπού. Καλὸ βράδυ σας.

Ἡ μάνα :

— Στὸ καλό. Στὸ καλό. Ἐναψε τὸ καντήλι. Κάνε τὴν προσευχὴ σου, Ρῖξε τὰ μύτια στὸν οὐρανό. Καὶ τότε θὰ ἰδῆς πῶς θ' ἀλλάξης. Θὰ ἰδῆς..

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

